

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas Sayısı : 1994/75

Karar Sayısı : 1995/4

Karar Günü : 7.2.1995

R.G. Tarih-Sayı :08.05.1998-23336

İTİRAZ YOLUNA BAŞVURAN : İstanbul 2. İdare Mahkemesi

İTİRAZIN KONUSU : 6.1.1982 günlü, 2577 sayılı "İdarî Yargılama Usulü Kanunu"nun, 10.6.1994 günlü, 4001 sayılı Yasa'nın 27. maddesiyle değiştirilen 61. maddesinin birinci fıkrasının birinci tümcesinin Anayasa'nın 2. ve 10. maddelerine aykırılığı savıyla iptali istemidir.

OLAY

İstanbul 2. İdare Mahkemesi, bakmakta olduğu davanın 10.6.1994 günlü, 4001 sayılı Yasa'nın 27. maddesiyle 2577 sayılı İdarî Yargılama Usulü Yasası'nın 61. maddesinin birinci fıkrasında yapılan değişiklik sonucu en geç 28.8.1994'de açılması gerekirken, 2.9.1994'de açıldığını, dava açma süresinin geçirildiğini, davanın süre aşımına uğramasına neden olan itiraz konusu kuralın iptali istemiyle doğrudan başvurmuştur.

II- İTİRAZIN GEREKÇESİ

Mahkeme'nin başvuru kararındaki itiraz gerekçesi özetle şöyledir :

2577 sayılı İdarî Yargılama Usulü Yasası'nın 61. maddesinin birinci fıkrasında yer alan bölge idare, idare ve vergi mahkemelerinin her yıl Temmuz ayının yirmisinden Eylül ayının altısına kadar çalışmaya ara verecekleri hakkındaki kural, 4001 sayılı Yasa'nın 27. maddesiyle değiştirilerek çalışmaya ara verme süresinin sonu Ağustos ayının yirmibiri olarak belirlenmiştir.

1927 yılında Hukuk Usulü Muhakemeleri Yasası ile getirilen çalışmaya ara verme müessesesi, bu tarihten itibaren Hukuk ve Ceza Mahkemeleri, Yargıtay, Danıştay, Bölge İdare, İdare ve Vergi Mahkemeleri olmak üzere tüm yargı organları için kendi usul yasalarında aynı şekilde düzenlenmiştir.

Adli tatil müessesesi, 1927 yılında yürürlüğe konulduğunda, vatandaşların hasat mevsiminde dava açma güçlüğü nedeninin, günümüzde önemini yitirmiş olması karşısında yalnızca yargının çalışma özelliği nedeniyle hâkim ve savcılarının toplu izin kullanmalarına yönelik bir düzenleme niteliğinin kalması itibarıyla, yasakoyucunun çalışmaya ara verme süresini ve başlangıç tarihini düzenlerken Anayasa'da yer alan hâkimlik mesleğinin özellikleri ile yargı organlarının arasındaki ilişkinin de gözetilmesi gerekmektedir.

Anayasa'nın 138. maddesindeki hâkimin görevinde bağımsızlığı, Anayasa'ya, kanuna ve hukuka uygun olarak vicdani kanaatine göre hüküm verebilmesi, hâkimin güvencesini gerçekleştirmekle olanaklıdır. Hâkim güvencesi, hâkimin kişiliğini, iradesini, iç dünyasını tüm dış etkilerden korumak zorunluluğunu getirmektedir. Hâkimin çalışma düzenini doğrudan

etkileyebilecek olumsuz durumların doğmasına engel olacak önlemlerin, hâkimlerin özlük haklarına ilişkin yasaların düzenlenmesinde gözönünde bulundurulması gereklidir.

Anayasa'daki eşitlik ilkesi, benzer durumlarda bulunan kişilerin, aynı kurallara bağlı tutulmalarını öngörmektedir. Benzer durumlarda bulunan kişilerin ayrı kurallara bağlı tutulmaları için de, haklı bir nedenin bulunması zorunludur.

4001 sayılı Yasa ile yapılan düzenlemeyle, bölge idare, idare ve vergi mahkemelerinde görevli hâkimlere, Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana devam eden ve aynı yargı düzeni içinde yer alan Danıştay da dahil olmak üzere diğer tüm yargı organlarında görevli hâkimlerin yararlandığı bir tatil süresinden daha az tatil süresinin tanınmasında, acil ve mutlak bir haklı nedenin olması gerekir. Öne sürülebilecek yargının hızlandırılması nedeni ise, haklı bir sebep olarak görülemez. Böylece, idare mahkemelerinde görev yapan bir hâkimin, aynı yargı düzeni içinde olan Danıştay da dahil olmak üzere, diğer yargı mensuplarından farklı kurallara tâbi tutulması, adalet ve hakkaniyet ölçülerini zedelemesi sonucu Anayasa'nın eşitlik ve hukuk devleti ilkeleriyle bağdaşmamaktadır.

Hukuk devleti ilkesinin gereği olarak, idarenin tüm işlem ve eylemlerinin yargısal denetime tâbi olması, idarenin hukuka bağlılığının sağlanmasına işlerlik kazandırdığı gibi, bireylerin temel hak ve özgürlüklerinin de en etkin güvencesini oluşturmaktadır. Hukuk sistemimizde, idarenin hukuka uygunluğunun denetlenmesi, esas olarak idarî yargıda açılan iptal davaları yolu ile gerçekleşmektedir.

Yargı organına yapılan tüm başvurular için konulmuş bulunan zaman sınırlamasını ifade eden dava açma süresinin, hak arama özgürlüğü ve hukuk devleti kavramları ile yakın ilişkisi açısından, özellikle idarî yargı alanında büyük öneme haiz olduğu aşikardır. Bu itibarla, idarî yargıda süre ile ilgili kurallar, bir yargılama usulü sorunu gibi görülse de, aslında tüm hukuk düzenini ilgilendiren, hak arama özgürlüğü, idarenin yargısal denetimi ve hukuk devleti kavramları ile sıkı ilişkisi bulunmaktadır. Dava açma sürelerinin geçirilmesi, hak arama özgürlüğünün ortadan kalkması sonucunu doğurduğundan, süre ile ilgili kuralların yalın, makul ve hak arama durumunda olanları tereddüde düşürmeyecek niteliği haiz olması önem taşır.

Yapılan düzenleme ile, idare mahkemelerinde dava açma, itiraz, temyiz, savunmalara cevap verme süreleri, Danıştay'da açılan davalara göre 15 gün kısaltılmış olmaktadır.

Diğer taraftan, idare mahkemeleri ile Danıştay arasındaki hukukî bağlantı sadece temyiz ilişkisi olmayıp 2577 sayılı Yasa'nın 38-42. maddelerindeki düzenleme nedeniyle, idare mahkemesi görevinde olan bir dava, ilk derece mahkemesi olarak Danıştay'da görülüp çözümlenmektedir. Böyle durumlarda, çalışmaya ara verme sürelerinin farklılığı nedeniyle, aynı nitelikteki davalarda idare mahkemeleri ile Danıştay'da varılacak farklı sonuçlar da kamu vicdanını tatmin etmeyecektir. Nitekim görülen davada ruhsat işleminin iptali istenirken, bu işlemin dayanağı olan düzenleyici işleme karşı da Danıştay'da dava açılmıştır. İdare mahkemesine 2.9.1994 tarihinde dava açıldığı, oysa dava açma süresinin 28.8.1994 tarihinde sona erdiği, bu nedenle, idare mahkemesinde açılan davada sürenin geçirildiği, aynı tarihte Danıştay'da açılan iptal davası, süresinde açılmış sayılacağından görülmeye devam edilecektir.

Bu nedenle, benzer durumda bulunan kişilerin, aynı hukuk kurallarına bağlı tutulmalarını öngören eşitlik ilkesine aykırı olan ve hukuk devleti ilkesiyle de bağdaşmayan 4001 sayılı Yasa'nın 27. maddesi ile 2577 sayılı Yasa'nın 61. maddesinin 1. bendinde yapılan

değişikliğin Anayasa'ya aykırı olduğu kanısına varılmıştır. 2949 sayılı Yasa'nın 28. maddesi gereğince Anayasa Mahkemesi'ne intikal ettirilmesine karar verilmiştir.

III- YASA METİNLERİ

A- İtiraz Konusu Yasa Kuralı

10.6.1994 günlü, 4001 sayılı Yasa'nın 27. maddesiyle değişik 2577 sayılı İdarî Yargılama Usulü Yasası'nın 61. maddesinin birinci fıkrasının birinci tümcesi şöyledir:

"Madde 61- Bölge idare, idare ve vergi mahkemeleri her yıl Temmuz ayının yirmisinden Ağustos ayının yirmibirine kadar çalışmaya ara verirler."

B- Dayanılan Anayasa Kuralları

İtiraz yoluna başvuran Mahkeme'nin iptal istemini dayandırdığı Anayasa kuralları şunlardır :

1- "MADDE 2.- Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir."

2- "MADDE 10.- Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefî inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir.

Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz.

Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadırlar."

IV- İLK İNCELEME

Anayasa Mahkemesi İktüzüğü'nün 8. maddesi gereğince, Yekta Güngör ÖZDEN, Güven DİNÇER, İhsan PEKEL, Selçuk TÜZÜN, Ahmet N. SEZER, Haşim KILIÇ, Yalçın ACARGÜN, Mustafa BUMİN, Sacit ADALI, Ali HÜNER ve Lütfi F. TUNCEL'in katılmalarıyla 27.9.1994 günü yapılan ilk inceleme toplantısında, dosyada eksiklik bulunmadığından işin esasının incelenmesine, Güven DİNÇER'in "Davanın yanlarının oluşturulmadığından Mahkemenin başvurusunun incelenmeden reddi gerektiği", Haşim KILIÇ'ın da "Uyuşmazlıkta davacının hakkının ihlâl edildiği idarî bir işlem bulunmaması nedeniyle başvuran Mahkemede bakılmakta olan bir davanın olmadığı" yolundaki karşıoylarıyla ve oyçokluğuyla karar verilmiştir.

V- ESASIN İNCELENMESİ

Başvuru kararı ve ekleri, işin esasına ilişkin rapor, iptali istenen Yasa kuralı, Anayasa'ya aykırılık savına dayanak yapılan Anayasa kurallarıyla bunlarla ilgili gerekçeler ve öteki yasama belgeleri okunup incelendikten sonra gereği görüşülüp düşünüldü:

A- Sınırlama Sorunu

İtiraz yoluna başvuran Mahkeme, Yasa'nın 61. maddesinin birinci fıkrasının birinci tümcesinin Anayasa'ya aykırı olduğunu ileri sürmüştür. İtiraz konusu kuralla bölge idare, idare ve vergi mahkemelerinin çalışmaya ara verecekleri tarihler düzenlenmiştir. Dava, idare mahkemesinde görülmekte olduğundan, itiraz konusu kuralın öz yönünden "idare mahkemeleri" ile sınırlı olarak yapılmasına karar verilmiştir.

B- Anayasa'ya Aykırılık Sorunu

Yasa'nın 61. maddesinin birinci fıkrasının, itiraz konusu birinci tümcesinde "Bölge idare, idare ve vergi mahkemeleri her yıl Temmuz ayının yirmisinden Ağustos ayının yirmibirine kadar çalışmaya ara verirler" denilmektedir. 4001 sayılı Yasa ile değişiklikten önce ara verme süresi, "Temmuz ayının yirmisinden Eylül ayının altısına kadar" biçiminde düzenlenmişti. Değişikle bölge idare, idare ve vergi mahkemelerinde, çalışmaya ara verme süresi, kırkbeş günden otuziki güne indirilmektedir.

Mahkeme, itiraz konusu kuralın Anayasa'nın 2. ve 10. maddelerine aykırı olduğu savında bulunmuştur.

1- Anayasa'nın 10. Maddesi Yönünden İnceleme

Başvuru kararında, tüm yargı organlarında görevli hâkimler aynı tatil süresinden yararlanırken, yapılan değişiklikle bölge idare, idare ve vergi mahkemelerindeki hâkimlerin tatil sürelerinin kısaltıldığı, böylece bunlarla diğer yargı organlarındaki hâkimler arasında ayırım yapıldığı gibi aynı yargı düzeni içinde yer alan Danıştay arasında da farklılık yaratıldığı, bunun da eşitlik ilkesine aykırılık oluşturduğu ileri sürülmüştür.

Anayasa'nın 10. maddesinde "Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefî inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir. Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz. Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadırlar." denilmektedir.

"Yasa önünde eşitlik ilkesi" hukuksal durumları benzer olanlar için sözkonusudur. Bu ilke ile, yasa önünde eşitlik, yani hukuksal eşitlik öngörülmektedir. Eşitlik ilkesinin amacı, aynı durumda bulunan kişilerin yasalarca aynı işleme bağlı tutulmalarını sağlamak ve kişilere yasa karşısında ayırım yapılmasını ve ayrıcalık tanınmasını önlemektir. Bu ilkeyle, aynı durumda bulunan kimi kişi ve topluluklara ayrı kurallar uygulanarak yasa karşısında eşitliğin çiğnenmesi yasaklanmıştır. Durum ve konumlarındaki özellikler, kimi kişiler ya da topluluklar için değişik kuralları gerekli kılabilir. Özelliklere, ayrılıklara dayandığı için haklı olan nedenler, ayrı düzenlemeyi eşitlik ilkesine aykırı değil, geçerli kılar. Anayasa'nın amaçladığı eylemli değil, hukuksal eşitliktir. Aynı hukuksal durumlar aynı, ayrı hukuksal durumlar ayrı kurallara bağlı tutulursa Anayasa'nın öngördüğü eşitlik ilkesi çiğnenmiş olmaz. Kişisel nitelikleri ve durumları özdeş olanlar için yasalarla değişik kurallar konulamaz. Ancak, aynı hukuksal durumlarda olanlar için kamu yararına dayanılarak farklı kurallar getirilmesinde, eşitlik ilkesine aykırılık yoktur. Kimi kişileri konumlarındaki farklılık nedeniyle diğerlerinden ayrı kurala bağlı kılmak ya da genel bir düzenlemenin kapsamı dışında bırakmak eşitlik ilkesini bozmaz.

Çalışmaya ara verme süresinin otuziki güne indirilmesinde, davaların kısa sürede sonuçlandırılması ve adalet hizmetlerindeki tikanıklığın giderilmesinde kamu yararı bulunduğu

açıktır. Bu nedenle, kamu yararı gözetilerek bölge idare, idare ve vergi mahkemelerinde çalışmaya ara verme süresinin kısaltılmasında eşitlik ilkesine aykırılık yoktur.

2- Anayasa'nın 2. Maddesi Yönünden İnceleme

Mahkeme, hukuk devleti ilkesinin gereği olarak, idarenin tüm işlem ve eylemlerinin yargısal denetime tâbi olmasının, idarenin hukuka bağlılığının sağlanmasına işlerlik kazandırdığını, bireylerin de temel hak ve özgürlüklerinin en etkin güvencesini oluşturduğunu, idarenin hukuka uygunluğunun denetlenmesinin esas olarak idarî yargıda açılan iptal davaları ile gerçekleştiğini, dava açma süresinin, hak arama özgürlüğü, idarenin yargısal denetimi ve hukuk devleti kavramları ile yakın ilişkisi bulunduğunu, yargılama sisteminin kolay ve kamu vicdanı tarafından benimsenebilir paralelliğini aynı yargı düzeni içinde değiştirmek suretiyle idarî yargının işlerliği konusunda tereddütler doğuran bu düzenlemenin hukuk devleti ilkesine aykırı olduğunu ileri sürmektedir.

Anayasa'nın 2. maddesinde, Türkiye Cumhuriyetinin, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, Başlangıç'ta belirtilen temel ilkelere dayanan demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devleti olduğu belirtilmiştir.

Hukuk Devleti, insan haklarına saygı gösteren, bu hakları koruyucu, adaletli bir hukuk düzeni kurup sürdürmekle kendisini yükümlü sayan, her etkinliğinde hukuka ve Anayasa'ya uyan, işlem ve eylemleri bağımsız yargı denetimine bağlı olan devlet demektir. Böyle bir düzenin kurulması, yasama, yürütme ve yargı alanına giren tüm işlem ve eylemlerin hukuk kuralları içinde kalması, temel hak ve özgürlüklerin, anayasal güvenceye bağlanmasıyla olanaklıdır.

Yasa'nın 61. maddesinin birinci fıkrasının itiraz konusu birinci tümcesinde, bölge idare, idare ve vergi mahkemelerinde çalışmaya ara verme süresinin her yıl Temmuz ayının yirmisinden Ağustos ayının yirmibirine kadar olduğu belirtilmiştir.

Bölge idare, idare ve vergi mahkemelerinde çalışmaya ara verme süresini kısaltan değişikliğin, idarî yargıdaki tıkanıklığın giderilmesi, davaların süratle sonuçlandırılması amacıyla yapıldığı anlaşılmaktadır.

Anayasa'nın 141. maddesinde, davaların en az giderle ve mümkün olan süratle görülmesi yargının görevidir denilmektedir. Davaların hızlı ve az giderle görülmesine, uygulamalarda hataların giderilmesine, adalet hizmetlerinin hızlandırılmasına ilişkin önlemlerin alınması, hak arama özgürlüğünün ve hukuk devleti olmanın da gereğidir. İtiraz konusu kural, hak arama özgürlüğünü kısıtlamamakta, idarî işlem ve eylemleri yargı denetimi dışında bırakmamaktadır.

Bu nedenlerle, 61. maddenin birinci fıkrasının birinci tümcesi Anayasa'nın 2. maddesinde belirtilen hukuk Devleti ilkesine aykırı değildir.

İtirazın reddi gerekir.

Güven DİNÇER, Yılmaz ALİEFENDİOĞLU, İhsan PEKEL ve Lütfi F. TUNCEL bu görüşlere katılmamışlardır.

VI- SONUÇ

Sınırlama kararı gereğince incelenen 10.6.1994 günlü, 4001 sayılı Yasa'nın 27. maddesi ile değiştirilen 2577 sayılı "İdarî Yargılama Usulü Kanunu"nun 61. maddesinin birinci fıkrasının birinci tümcesinin Anayasa'ya aykırı olmadığına ve iptal isteminin REDDİNE, Güven DİNÇER, Yılmaz ALİEFENDİOĞLU, İhsan PEKEL ile Lütfi F. TUNCEL'in karşıoyları ve OYÇOKLUĞUYLA, 7.2.1995 gününde karar verildi.

Başkan
Yekta Güngör ÖZDEN

Başkanvekili
Güven DİNÇER

Üye
Yılmaz ALİEFENDİOĞLU

Üye
İhsan PEKEL

Üye
Selçuk TÜZÜN

Üye
Ahmet N. SEZER

Üye

Üye

Üye

Haşim KILIÇ

Mustafa BUMİN

Sacit ADALI

Üye
Ali HÜNER

Üye
Lütfi F. TUNCEL

KARŞIOY YAZISI

Anayasa Mahkemesi'nin E: 1994/75, K: 1995/4 sayılı kararı ile, 4001 sayılı Yasa'nın 27. maddesi ile değiştirilen ve sınırlama kararı gereğince incelenen 2577 sayılı "İdarî Yargılama Usulü Kanunu"nun 61. maddesinin birinci fıkrasının birinci tümcesinin Anayasa'ya aykırı olmadığına karar verilmiştir.

61. maddenin birinci tümcesi, "Bölge İdare, İdare ve Vergi Mahkemeleri her yıl Temmuz ayının Yirmisinden Ağustos ayının yirmibirine kadar çalışmaya ara verirler" biçimindedir.

İtiraz yoluna başvuran Mahkeme bu kuralın Anayasa'nın 2. ve 10. maddelerine aykırılık oluşturduğunu ileri sürmüştür.

Anayasa'nın "Hakimlik ve Savcılık Mesleği" başlıklı 140. maddesinin ilgili bölümlerinde aynen: "Hakimler ve savcılar adlî ve idarî yargı hakim ve savcılar olarak görev yaparlar. Bu görevler meslekten hakim ve savcılar eliyle yürütülür.

.....

Hakim ve savcıların nitelikleri, atanmaları, hakları ve ödevleri, aylık ve ödenekleri, meslekte ilerlemeleri, görevlerinin ve görev yerlerinin geçici veya sürekli olarak değiştirilmesi, haklarında disiplin kovuşturması açılması ve disiplin cezası verilmesi, görevleriyle ilgili veya görevleri sırasında işledikleri suçlarından dolayı soruşturma yapılması ve yargılanmalarına karar verilmesi, meslekten çıkarmayı gerektiren suçluluk veya yetersizlik halleri ve meslek içi

eğitimi ile diğer özlük işleri mahkemelerin bağımsızlığı ve hakimlik teminatı esaslarına göre kanunla düzenlenir.

....." denilmiştir.

Anayasa'nın 140. maddesinde hiçbir ayırım gözetilmeden idarî ve adlî hakim ve savcılarının tümü için geçerli ortak kuralları belirlenmektedir.

Anayasa'nın 155. maddesinin beşinci fıkrasında, Danıştay'la ilgili olarak belirlenen kurallara ise, bir yüksek mahkeme olarak Danıştay'ın kuruluşu, işleyişi, Başkan, Başsavcı, Başkanvekilleri, Daire Başkanları ile üyelerinin nitelikleri ve seçim usullerinin, idarî yargının özelliği mahkemelerin bağımsızlığı ve hakimlik teminatı esaslarına göre yasayla düzenleneceğine ilişkindir. Anayasa'nın 140. maddesi kuralları gözönünde bulundurularak, yargının bütünlüğü içinde bütün idarî ve adlî hakim ve savcılar için geçerli olması gereken çalışmaya ara verme (Adlî tatil)in idare mahkemeleri için ayrı, Danıştay için ayrı biçimde belirlenmesi öncelikle Anayasa'nın 10. maddesinde kurala bağlanan eşitlik ilkesine, buna bağlı olarak da 2. maddesinde Cumhuriyetin nitelikleri arasında sayılan hukuk devleti ilkesine aykırılık oluşturur.

Böyle bir belirleme aynı zamanda Anayasa'nın davaların en az giderle ve mümkün olan süratle sonuçlandırılması, yargının görevidir kuralını da içeren 141. maddesine de aykırılık oluşturur. Çünkü idarî yargıda Bölge İdare Mahkemeleri, İdare Mahkemeleri, Vergi Mahkemeleri ve Danıştay birbirini tamamlayan idarî yargı kuruluşlarıdır. Eğer çoğunluk kararında ileri sürüldüğü gibi çalışmaya ara vermenin 32 güne indirilmesi, adalet hizmetlerinde tıkanıklığın giderilmesi gibi haklı bir nedene ve kamu yararına dayanıyorsa, bu yalnızca idare mahkemeleri için değil, başta Yargıtay ve Danıştay olmak üzere diğer adlî ve idarî mahkemelerin tümü için de geçerlidir. Bu kuruluşlardan birinin dinlenince de olduğu dönemde, diğerlerini görevde bırakmak, özellikle temyiz aşaması yönünden büyük aksamalara neden olabilir ve Anayasa'nın 141. maddesinde belirlenen süratle sonuçlandırılması kuralına da aykırılık oluşturur.

Kaldiki, konu sonradan yasama organınca da yeniden ele alınmış ve 2577 sayılı "İdarî Yargılama Usulü Kanunu"na 23.7.1995 günlü, 4124 sayılı Yasa'nın 1. maddesiyle eklenen Geçici madde 3 ile; 4001 sayılı Yasa'nın 61. maddesiyle otuziki güne indirilen çalışmaya ara verme süresinin adlî yargı için öngörülen adlî yargı için öngörülen adlî ara verme süresine ilişkin değişiklik yürürlüğe girinceye kadar, bölge idare, idare ve vergi mahkemelerinde de Danıştay'da ve diğer adlî yargı yerlerinde uygulandığı biçimde her yıl Temmuz ayının yirmisinden Eylül ayının beşinci gününün mesai bitimine kadar 45 gün olarak uygulanacağı hükme bağlanarak eşitlik ilkesine olan açık aykırılık giderilmiştir.

Açıklanan nedenlerle, çoğunluk görüşüne katılmıyoruz.

Başkanvekili
Güven DİNÇER

Üye
Yılmaz ALİFENDİOĞLU

Üye
İhsan PEKEL

Üye
Lütfi F. TUNCEL